

İstanbul 26. Ağır Ceza Mahkemesi
Sayın Yargıç,

Türkiye’de bugün tutuklanan binlerce insana, bu insanlarla ilgili hazırlanan çelişkilerle dolu temelsiz iddianamelere, hapisanelerin muhaliflerin içine doldurulduğu “toplama kamplarına” dönüştürülmesine, tanıksız ve insafsız mahkûmiyet kararlarına baktığımız zaman, bu ülkede yargının büyük bir bölümünün gerçeklerden ve adaletten koptuğunu görüyoruz.

Bu yargı, sanki bir varoş lunaparkının “çarpıtılmış aynalar” çadırında varlığını sürdürüyor. O çadırda gerçeği gösteren hiçbir ayna yok. Bütün aynalar gerçekleri gülünç bir biçimde çarpıtıyor.

Devâsâ bir gerçeğin, başı ayaklarına yapışmış bir cüceye, sıradan bir görüntünün ucube bir canavara dönüştüğü, bütün gerçeklerin eğildiği, büküldüğü, büzüştüğü bir saçmalıklar yansıması; parlak ve aydınlık gerçeğin, sağlam bir adaletin yerini almış durumda.

Her şeyin kendi gerçekliğinden kopartıldığı bu çadırda, diğer gerçeklerle birlikte kendi gerçekliğinden de kopan, eğilip bükülmüş görüntüleri gerçek kabul eden yargı, artık kendi varlığını da “adaletle” değil, verdiği cezalarla kanıtlamaya uğraşiyor.

“Cezalandırıyorum öyleyse varım” diyen bir yargı duruyor karşımızda.

Biz de, “haksız cezalandırıyorsun, öyleyse yoksun” diyoruz.

Bunu sadece bu ülkenin büyük çoğunluğu değil, neredeyse bütün dünya da söylüyor.

Şu anda görülen dava da gerçeklerden kopuk bir çarpılmanın örnekleriyle dolu.

Sayın Yargıç,

Bugün ben burada cumhurbaşkanına hakaret ve PKK propagandası yapmak suçlarından yargılanacağım.

Bildiğiniz gibi PKK Marksist bir örgüt. Materyalist bir dünya görüşü var.

Beş gün sonra gene burada, bu salonda, bu mahkeme heyeti tarafından bu sefer de dinî bir cemaate yardım ve 15 Temmuz askerî darbesine bizzat katılmak suçlarından yargılanacağım.

Bu mahkeme, bu iki iddianameyi de kabul ettiğine göre bir yazarın hem Marksist bir örgütün propagandasını yapmasını, hem de aynı zamanda bugün adı FETÖ olarak anılan dinî bir cemaate destek olmasını mantıken çelişkili bulmuyor.

İdeolojik açıdan bir yazarın hem Marksist bir örgüte hem de dinî bir cemaate destek olmasının mantık çerçevesinde nasıl açıklanacağını doğrusu çok merak ediyorum.

Bu açıklamayı bir gün görebilsek çok eğleneceğimize eminim.

Bu yargılama sürecinde mantık sınırlarını delip geçen tek çelişki bu değil.

Bugün burada PKK propagandası yaptığının kanıtı olarak gösterilen yazı, beş gün sonra burada gerçekleşecek duruşmada da FETÖ'ye destek vermemin ve 15 Temmuz darbesine bizzat katılmamın kanıtı olarak karşımıza gelecek.

Bir yazı düşünün ki hem cumhurbaşkanına hakaret ediyor, hem PKK propagandası yapıyor, hem devleti ele geçirmeye çalışmakla suçlanan dinî bir cemaati destekliyor, hem de askerî bir darbeyi gerçekleştiriyor.

Ne yazı ama...

Böyle bir yazıya herhalde edebiyat tarihinde de hukuk tarihinde de kolay kolay rastlanamaz.

Bence bu yazıyı dünya turizmine açmalıyız.

Gelsinler de yazı görsünler.

Böyle çok başlıklı füze gibi dört ayrı hedefi aynı anda vuran bir yazıyı dünyanın hiçbir yerinde göremezler çünkü.

Mantığın dışına bir kere çıkınca artık tuhafliklar bitmez... Bu yazıyla ilgili iddiaların tuhaflığı da öyle hemen bitmiyor.

Ben bu yazıda Diyarbakır'ın Sur mahallesinde hendek kazanlara "çocuk" dediğim için PKK propagandası yapmakla suçlanıyorum.

Ama aynı zamanda Sur mahallesini bombalayarak yıkan ve o "çocukları" öldüren generalle de aynı askerî darbenin içindeyim başka bir iddiaya göre.

Beş gün sonra burada o generalle birlikte darbe yapmaktan yargılanacağım.

Savcıların iddialarına baktığımızda, ben bu yazıyla Sur'daki çatışmaların iki tarafını da desteklemişim.

Hem generalle birlikteyim, hem de PKK'yla.

Bakin, bu da öyle kolay bulunacak bir durum değil.

Bir çatışma var ve bu çatışmanın iki ucunda da yazdığım yazıyla yer alıyorum.

Bu ipe sapa gelmez saçmasapan iddiaların mantıkî bir tutarlılığı var mı?

Yok elbette.

Bu örneklerle de görülüyor ki bizim yargı sistemi, mantıktan ve gerçeklikten iyice kopmuş. Gerçekötesi bir dünyada dolaşıyor.

Artık bundan sonra Cinderella'nın pabucunu çaldığım, Kırmızı Şapkalı Kız'ı yiyen kurtla işbirliği yaptığım, Pamuk Prenses'i kaçırdığım, Konuşan Tavşan'la kumpas kurduğum için de yargılanabilirim.

Mantiğın diri disiplininden kopup saçmalığın gevşek balçığına yuvarlanmış bir sistemde her şey mümkündür.

Peki neden bu saçmalıklarla karşılaşıyoruz?

Cevap çok açık ve net.

Bugünkü siyasi iktidarı eleştiren herkesi susturmaya ve cezalandırmaya çalışan bir güç var karşımızda.

Muhafif bir yazarı cezalandıracak ciddi bir suç bulamadıkları için de saçmalık balçığında yuvarlanarak, hukuk, mantık dinlemeden birbirinden garip suçlar uyduruyorlar.

Bu çaba, yargıyı mantık dışı bir gülünçlüğe sürüklüyor.

Bir yargı her şey olabilir ama gülünç olamaz.

Gülünç olan bir yargı ölür.

Bugün bu toplumun yüzde 70'i, yaklaşık 60 milyon insan "ben yargıya güvenmiyorum" diyorsa, bunun nedeni bu gülünç çabaların toplum tarafından görülmesidir.

Peki, bu saçmalıkların muhatabı olarak biz ne yapacağız?

Adaletin, bir gülünçlük volkanından fıskıran mantıksızlık lavlarının altında boğulduğunu görmemize rağmen biz sanki adalet varmış gibi hukuk ve mantık çizgisinde duracağız.

Çünkü insanlık var olduğu sürece adalet de varlığını sürdürür ve biz o adaleti bir yerlerde buluruz.

Bunun güveniyle, karşıma çıkarılan bu saçmalıklara hukukî ve mantıkî cevaplar vereceğim.

Önce hukukî bir soru sorayım.

Bir yazı kaç kere yargılanır?

Birbirinden farklı kaç davada kanıt olarak kullanılır?

Ve bir yazı kaç defa cezalandırılır?

Siz aynı yazıdan beni kaç defa yargılayacaksınız?

Bu soruların cevabını beklerken gelelim şu cumhurbaşkanına hakaret meselesine.

Geçenlerde cumhurbaşkanına hakaret suçundan mahkûm oldum.

Yargıtay 18. Dairesi bu mahkûmiyet kararını bozdu ve çok etkileyici bir gerekçe yazdı.

Gerekçe aynen şöyle:

“Hakaret fiillerinin cezalandırılmasıyla korunan hukukî değer, kişilerin onur, şeref ve saygınlığı olup, bu suçun oluşabilmesi için, davranışın kişiyi küçük düşürmeye matuf olarak gerçekleşmesi gerekmektedir. Bir hareketin tahkir edici olup olmadığı bazı durumlarda nisbî olup, zamana, yere ve duruma göre değişebilmektedir. Bu şekilde kişilere yönelik her türlü ağır eleştiri veya rahatsız edici sözlerin hakaret suçu bağlamında değerlendirilmemesi, sözlerin açıkça onur, şeref ve saygınlığı rencide edebilecek nitelikte somut bir fiil veya olgu isnadını veya sövmek fiilini oluşturması gerekmektedir.

Sanığın, katılana söylediği kabul edilen ‘bu çocukları niye öldürdünüz, bize bunu söyle’ şeklinde ve sert eleştiri niteliğindeki sözlerinde hakaret suçunun unsurlarının olmadığı gözetilmeden mahkûmiyet kararı verilmesi kanuna aykırıdır.”

Çok net ve çok açık.

Hakaret suçunun oluşması için söylediklerimin muhatabını küçük düşürmeye matuf olması, amacının onu küçük düşürmek olması gerek.

Bir siyasetçinin sözlerini ve eylemlerini eleştirmek hakaret suçuna girmez.

Sizin yargıladığınız yazı, Erdoğan’ın söylediği bir sözü eleştiriyor. Amacı küçük düşürmek değil, amacı bu sözü eleştirmek ve bu sözün sonuçlarının tehlikesi konusunda keskin bir şekilde uyarmak.

Yargıtay, savcının suç olduğunu iddia ettiği şeyin suç olmadığını, bunu suç olarak görmenin kanuna aykırı olduğunu söylüyor.

Bu konuda kanuna uygun mu yoksa kanuna aykırı mı karar vereceğiniz sizin bileceğiniz iş.

Şimdi gelelim şu “PKK propagandası” saçmalığına.

Nasıl yapmışım bu propagandayı?

“Kürt mahallelerinde hendek kazan çocuklar” demişim.

Böyle diyerek teröristleri ve eylemlerini masumlaştırmaya çalışmışım.

Benim bugün bir Ağır Ceza Mahkemesinde hakkımda bilmem kaç yıl hapis istenerek yargılanmamın nedeni bu tek cümle.

Cümle de değil. Tek kelime. “Çocuklar” kelimesi.

Eee, hendek kazanlar 13-14 yaşındaki “çocuklar” değil miydi?

13-14 yaşındaki çocuklardı.

Nereden biliyoruz bunu?

Medyadan biliyoruz. Bütün medya yazdı bunu.

Şimdi ben bu “çocuklardan” savcının istediği biçimde söz etmediğim, onun kullandığı kelimeleri kullanmadığım, çocuklara çocuk dediğim için yargılanıyorum.

Ben 13-14 yaşındaki çocuklardan nasıl söz edeceğimi savcıya mı soracağım?

Onun istediği sözcükleri kullanmazsam suçlu mu olacağım?

Benim ne diyeceğimi savcı mı belirleyecek?

Ben ne diyeceğimi savcılara soracak değilim.

Ben onun kullandığı kelimeleri kullanacak olsaydım yazar olmaz ben de onun gibi savcı olur, siyasi iktidarın muhaliflerini suçlamak için mantık dışı suçlar uydururdum.

Benim için “13-14 yaşındaki çocuklar” çocuktur.

Üstlerine ne üniforma giyerlerse giysinler, ne yaparlarsa yapsınlar onlar çocuktur.

Ben, bu ülkenin 13-14 yaşındaki çocukları bombalarla öldüren bir ülke olmasını istemiyorum.

Bu ülkenin 13-14 yaşındaki çocukların suç işlemediği, eğer bir suç işlerlerse büyüklerin “bu çocuklar niye suç işliyor” diye merak edip, o çocukları suça iten sorunları çözeceği bir ülke olmasını istiyorum.

Çocukların öldürülmesini haklı ve meşru gösterecek bir yazı yazmaktansa, o yazıyı yazacak elimi kesip koparmayı tercih ederim.

Ne bir savcı, ne bir mahkeme, ne bir ceza benim bu düşüncemi ve tavrımı değiştiremez.

Çocukları öldüren, yazarları yargılayan bir ülkede de kimse huzuru ve mutluluğu bulamaz.

Yargı denilen müessese, bir toplumun çocuklarıyla birlikte güvenli, huzurlu ve mutlu olması için vardır.

Amacı budur.

Bu amaca hizmet etmeyen, mantık ve hukuk çizgisinden çıkan bir yargı devleti çökertir, toplumu parçalar, huzuru ve güveni yok eder.

Mantığın ve hukukun dışına çıkmayın.

Benim söyleyeceklerim şimdilik bu kadar.

AHMET ALTAN
5 Aralık 2017